

Maade nedbrydes i Folkenes Bevidsthed, og at derved Følelsen af Samhørighed indenfor de nordiske Riger fremmes.

Jeg ønsker ikke at sige ret meget mere om de foreliggende Lovforslag end disse almindelige Bemærkninger, som altsaa først og fremmest gaar ud paa at udtale min Glæde over det skandinaviske Samarbejde, som har fundet Sted. Jeg vilde finde det malplaceret, hvis jeg som Lægmand nu vilde komme ind paa en Drøftelse af Lovforslagenes Enkeltheder; jeg finder en saadan Drøftelse upaakrævet i Betragtning af, at Lovforslagene er byggede paa en Betænkning, der paa næsten alle afgørende Punkter er afgivet enstemmig af en Kommission, der er sammensat af de allermest kyndige eller i hvert Fald af overordentlig kyndige Mænd i Danmark, Sverige og Norge. Jeg har fuld Tillid til denne Kommissions Arbejde saa meget mere, som det fremgaar af de Oplysninger, der følger Lovforslaget, at Kommissionen under sit Arbejde har indhentet Erklæringer fra de vigtigste af Næringslivets Organisationer i de tre Broderlande. Selvfølgelig er det ogsaa af Betydning for mig, at Landstinget, i hvilket man finder den juridiske Sagkundskab særdeles vel repræsenteret, efter ved første Behandling at have udtalt nogen Tvivl overfor enkelte af Lovforslagets Bestemmelser sluttelig har godkendt disse i en saadan Grad, at man ikke har stillet Ændringsforslag, der overhovedet betyder noget med Hensyn til Sagens Realitet. Endelig bør det ogsaa tages i Betragtning, at Lovforslagene næsten Paragraf for Paragraf er enslydende for de tre nordiske Riger, særlig for saa vidt angaar Lovforslaget om Handelsagentur m. m. Det er som Følge deraf i højeste Grad ønskeligt, at vi ikke kommer ind paa utidige Rettelser i Bestemmelserne.

Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa en indgaaende Omtale af Lovforslagenes Enkeltheder, men jeg ønsker dog at knytte nogle ganske korte Bemærkninger til tre af Bestemmelserne i Lovforslaget om Handelsagentur, om hvilke der har været fremsat divergerende Meninger eller Udtalelser i det høje Landsting. Jeg tænker først paa § 7 i Lovforslaget om Handelsagentur, hvori der staar: „Dog behøver Handelskommissionæren ikke at meddele Kommittenten Navnet paa den, med hvem han har sluttet Aftale“. Jeg tilstaar, at ogsaa jeg blev noget underlig til Mode ved at se denne Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, idet det paa Forhaand synes unaturligt, at de to Parter, der under nor-

male Forhold skal staa til Regnskab overfor hinanden for Fyldestgørelsen af den Aftale, der er sluttet igennem Kommissionæren, ikke indbyrdes skulde kende hinanden. Jeg erkender imidlertid, at der er noget, der taler for, at en Kommissionær, der maaske kun rent midlertidigt bruges af Kommittenten, kan være stærkt interesseret i ikke at lægge sin Kunderkreds blot for Kommittenten. Det er dette Forhold, der har givet Anledning til den Bestemmelse, jeg for et Øjeblik siden citerede. Jeg erkender, at Brodden tages bort fra denne ved § 14, 2det Stykke, hvor det bestemmes, at Handelskommissionæren selv skal opfylde Aftalen, naar han ikke overfor Kommittenten har opgivet Navnet paa den Køber eller Sælger, med hvilken han har afsluttet en Forretning. Den næste af de Bestemmelser, jeg tænker paa, er Bestemmelsen i § 13, hvor det siges, at Kommissionæren skal godskrive Kommittenten alt, hvad han har opnaaet gennem Aftale med Trediemand. Denne Bestemmelse er i det andet høje Ting særlig blevet sat i Forbindelse med den saakaldte Skæring paa Kursen og med Rette. Men jeg maa dog pege paa, at der kan tænkes en lang Række af Forhold af anden Natur og af overordentlig stor Betydning, hvor det sikkert er heldigt, at man har en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 13. — Jeg skal endelig pege paa § 40, der forbyder Selvindtræden, naar ikke ganske særlige Forhold er til Stede. Om de Bestemmelser, der indeholdes i §§ 13 og 40, Bestemmelser, overfor hvilke der jo i det høje Landsting er fremsat nogen Tvivl — en Tvivl, der altsaa er faldet til Ro, før man afgav sin Udvælgelsesbetænkning —, skal jeg udtale, at jeg helt og udelt kan slutte mig til disse Bestemmelser. Det forekommer mig, at det ligger snublende nær, at en Kommissionær, der er Tillidsmand for Andenmand, til denne anden bør afregne efter det, han virkelig udbringer for den paagældende Vare. Dette bør absolut være Hovedregelen. Og lige saa snublende nær synes det mig at ligge, at Selvindtræde i Kommissionsforholdet bør være udelukket, naar ikke ganske særlige Aftaler finder Sted. Der skabes ved Adgangen til Selvindtræde en alt for stor Fristelse for Kommissionærerne, en Fristelse, som man ikke bør udsette dem for. Det forekommer mig, at Kommissionen har haft en heldig Haand ved Opstillingen af de strenge Regler, den har skabt i §§ 13 og 40. Disse Bestemmelser bør være Regelen. Hvis Parterne